יום ג', ו' בחשון תשס"ב (23 באוקטובר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

אתמול, **ה' בחשון**, בשנת תשי"ח (1957-5718), **הושלם מפעל ייבוש אגם החולה**. רבבות דונמים הוכשרו לעיבוד חקלאי, בעבודות רחבות היקף שנעשו על ידי הקק"ל. את השטחים המיובשים החלו לעבד קיבוצי הסביבה. בטקס חגיגי חולץ היום הפקק שחסם את זרימת מימיו האחרונים של האגם אל הירדן. במשך כמעט 7 שנים, הורחב אפיק הירדן כדי לאפשר את זרימת המים לכינרת. הוצאת כלונסאות הפלדה מפתח אפיק הירדן היתה אמורה לאפשר את הזרמת המים שנותרו באגם.
אורכו של החולה כ-20 ק"מ ורוחבו הממוצע כ-7 ק"מ. בצפונו מתכנסים מקורות הירדן המהווים נהר אחד בדרומו. נקרא בתלמוד "חולתא" ובמדרשים "חולת אנטוכיה", והאגם שהיה במרכזו בעבר (**ושוב היום**) נקרא בשמות רבים ושונים: אגם חולה, ים חולה, ים סומכי, מי מירום. בתקופת ההתנחלות נכלל חלקו הצפוני בנחלת בני דן וחלקו הדרומי בנחלת בני נפתלי. היה מיושב גם בימי המשנה והתלמוד (עד כ-500 לספירה). יישוביו נחרבו והעמק הפך שממה בעקבות המלחמות בין הצלבנים והמוסלמים. בראשית ההתיישבות היהודית בתקופה החדשה, נמצא העמק מכוסה ביצות מארה ומיושב בדלילות ביישובי בדויים. ב-1883 הוקמה בדרומו המושבה **יסוד המעלה**, ואולם יישובו ממש החל אחרי שהקק"ל רכשה ב-1934 את הזכיון על חלקו הדרומי, ואח"כ החלה ברכישת שטחים בחלקו הצפוני. ב-1951 הוחל במפעל ניקוז העמק ובייבוש ביצותיו. בתום המפעל, נשתחררו שטחים נרחבים של אדמה פוריה ונחשפו שטחי כבול בעל פוטנציאל לניצול בעתיד. מן האגם וביצותיו הושארה שמורת טבע לשימור החי והצומח האופייניים והמיוחדים במינם לאזור. עד מלחמת ששת הימים, סבלו יישובי העמק מהתנכלות הסורים שמעבר לגבול. [תאריכון/ישראל 50/כל מקום ואתר]

ΩΩΩ

היום, **ו' בחשון**, כמה שנים לפני-כן, בשנת תש"ט (1948-5709), נערך מפקד האוכלוסין הראשון במדינת ישראל. הוכרז עוצר למשך 7 שעות ופוקדים עברו בכל הבתים. התוצאות: 782,000 נפש – 713,000 יהודים ו-69,000 ערבים ואחרים.
במדבר, לפני עוזבינו את הר סיני להמשיך את מסעינו לקראת ארץ-ישראל, ציווה הקב"ה: "**כי תשא את ראש בני ישראל לפקודיהם ונתנו איש כופר נפשו לה' בפקוד אותם ולא יהיה בהם נגף בפקוד אתם. זה יתנו כל העובר על הפקודים מחצית השקל בשקל הקדש ...תרומה לה'. כל העובר על הפקודים מבן עשרים שנה ומעלה יתן תרומת ה'.**" [שמות ל' 14-12]
טעם יש למה צווה הקב"ה למנות את ישראל – כדי להודיע שאעפ"י שחטאו ישראל בעגל השהב לא תיעבם הקב"ה והוא מחשיב אותם כבתחילה כיוון שעשו תשובה. כל דבר המנוי מורה שהוא חשוב, ולכן נאמר: "**כי תשא את ראש בני ישראל לפקודיהם...**" ואינו אומר כי תספור, אלא כי תשא. לפי שיש בלשון זה לשוגדולה ורוממות, כלומר – כשתרומם את בני ישראל על ידי מניינם – שהמניין יתן להם מעלה וחשיבות. [ילקוט מעם לועז]
על דבר "נשיאת ראש" לעניין המפקד, מלמדינו חז"ל: האדם עשוי שורש וענף. שורשו בשמיים הוא – הנשמה הטהורה שניתנה באדם והיא חצובה מגבהי מרומים, והיא נשארה בטהרתה לעולם. וענפיו על הארץ – הם כוחות הנפש הנגלים וכלי המעשה, וכל פגם שאדם פוגם בחטאיו, אינו פוגם אלא בענפים אלה שהוא מפרידם משורשם שלמעלה. וכשהאדם חוזר בתשובה מחטאיו, אינו צריך אלא לחבר שוב את הענפים עם השורש העליון, להעלות כוחותיו וכל מעשיו ולקרבם אל כיסופי הנשמה. לפיכך, נאמר "**כי תשא...**": לשון שא את ראשם, זקוף קומתם! היינו, הרם מעשיהם אל שורש נשמתם ויעשו שלמים כבתחילה. [ספר התודעה]

"...**עת צרה היא ליעקב וממנה יוושע.**" [ירמיה ל' 7]

יום נעים, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתו השלמה של בנֵנו יצחק יוסף הכהן בן ביילע זלאטע בתוך שאר חולי ישראל